Αχρείαστη η παρομοίωση με αρχαία ελληνική τραγωδία. Πρόκειται για σύγχρονη εργατική τραγωδία επί δημόσιας σκηνής.
Τρία ‘’πρόσωπα’’ πρωταγωνιστούν.
Το πρώτο πρόσωπο αντιπροσωπεύει **απολυμένες καθαρίστριες με σύμβαση έργου** του υπουργείου Οικονομικών. Αντιγράφουμε από το in.gr:

> *«Περίπου 300 εργαζόμενοι έχουμε μείνει χωρίς δουλειά από την 1η Ιανουαρίου του 2013. Ο μισθός μας ήταν 325 ευρώ -πρό κρίσης- δίχως άδειες, δώρα και επιδόματα, ενώ το χειρότερο είναι πως δεν δικαιούμαστε επίδομα ανεργίας από τον ΟΑΕΔ. Όλα αυτά έχουν ως αποτέλεσμα να μην έχουμε πόρους και χρήματα για να ζήσουμε, πηγαίνοντας στα συσσίτια της εκκλησίας για να τραφούμε»*

Το δεύτερο πρόσωπο, αντιπροσωπεύει τις 595 **απολυμένες καθαρίστριες με μόνιμη σχέση εργασίας** του Υπουργείου Οικονομικών. Αντιγράφουμε από αποφώνηση συνέντευξης στο ραδιοσταθμό ‘’στο Κόκκινο’’:

> *«Δεν έχουμε καμία σχέση με τις καθαρίστριες που εμφανίστηκαν τώρα και πριν από λίγες μέρες πραγματοποίησαν διαμαρτυρία στο υπουργείο διοικητικής μεταρρύθμισης. Είμαστε σε αναμονή για την επαναπρόσληψή μας και σε διαρκή επαφή με την κυβέρνηση».*

Η μεγάλη **θλίψη** έρχεται αν ακούσει κανείς ολόκληρο το ηχητικό, καθώς εκεί η καθαρίστρια αυτής της κατηγορίας, λέει για τις προηγούμενες:

> *‘’Δεν είναι απολυμένες. Έληξε η σύμβασή τους και βεβαίως(!) δεν ανανεώθηκε. Σα να ήταν εργολάβοι που πήραν μια εργολαβία και αυτή τελείωσε. Έχουν μια δικαστική απόφαση αλλά, λυπάμαι που το λέω, δυστυχώς δεν μπορούν να μπουν στο νομοσχέδιο με τη ρύθμιση επαναπρόσληψης’’.*

Σα να μιλάει Υπουργός…
Η **οργή**, όμως αφορά το τρίτο πρόσωπο, δηλαδή τη **δημοσιογράφο** του σταθμού του ΣΥΡΙΖΑ:

> *‘’Κοιτάξτε, αυτό που μας ενδιαφέρει εμάς είναι να διευκρινιστεί ότι αυτές δεν έχουν καμία σχέση με σας που γνωρίζει ο κόσμος. Σκόπιμα τις εμφάνισαν, για να φανεί ότι ο Υπουργός αθετεί υποσχέσεις…’’*

Καλά, δε ντρέπονται;
Εντάξει, ας θέσουν οι κυβερνητικοί διαχειριστές τα *τεχνικά και νομικά ζητήματα* που αφορούν τις διαφορές περιπτώσεων.
Ας θέσουν ακόμη- και ας δώσουν λόγο- για την κυβερνητική πολιτική επιλογή για διατήρηση των περίφημων πλεονασμάτων και το τροϊκανό πλαίσιο για απαγόρευση πρακτικά προσλήψεων στο δημόσιο.
Ας αναλάβουν μια **πολιτική ευθύνη** για αυτό.

Αλλά το να βάζουν στο στόμα ενός απολυμένου χολή για τον άλλο απολυμένο, απλά για να μη πληγεί το κυβερνητικό κύρος, αυτό το λένε αθλιότητα. Ή, διαφορετικά, ‘’κοινωνικό αυτοματισμό’’.
Ο όρος ‘’κοινωνικός αυτοματισμός’’ μπήκε στη συζήτηση κατά την περίοδο της διακυβέρνησης Σημίτη. Κατά άλλους από το Δημήτρη Ρέππα και κατά άλλους από το Θόδωρο Τσουκάτο. Η στρατηγική είναι απλή:

> *‘’όταν μια κατηγορία εργαζομένων αντιδρά σε μια ρύθμιση ή διεκδικεί κάποια αίτημα, προσπαθούμε να στρέψουμε την υπόλοιπη κοινωνία εναντίον της ή τουλάχιστον μια άλλη κατηγορία που θεωρεί ότι*

έτσι αδικείται αυτή''.

Όπως φαίνεται θα τα δούμε τα παραπάνω για ''πρώτη φορά με αριστερά''... Όπως και ένα νέο κυβερνητικό συνδικαλισμό.
Ακούστε τη συζήτηση στο Κόκκινο εδώ